

Hồi 25

Trách Nhiệm Nặng Như Núi

Đuổi Địch Trong Sương Mù

Lạc Dương đọc xong lá thư đó, nước mắt giàn giụa, bỗng nghe thấy Tố Lan ở ngoài cửa kêu gọi:

- Dương đệ...

Chàng vội lấy áo chùi nước mắt, Tố Lan nhanh nhẹn bước vào, thấy vậy ngạc nhiên hỏi:

- Dương đệ, tại sao lại khóc thế?

Không thể nào giấu giếm được nữa, Lạc Dương đưa lá thư của sư phụ cho nàng xem, tỏ vẻ hổ thẹn, gượng cười và nói:

- Tiểu đệ có khóc đâu? Đó là tiểu đệ cảm động quá mà ứa nước mắt ra đấy chứ.

Tố Lan giơ tay đỡ lấy lá thư, thấy có nhiều chữ bị nước mắt làm nhòe nhưng vẫn còn nhận ra được. Xem xong nàng thở dài một tiếng và hỏi:

- Lệnh sư không những anh minh trời phú mà tâm địa lại hiệp nghĩa nhân đức nữa. Thảo nào ông ta ra đời chỉ có một, hai năm mà tên tuổi đã lừng khắp thiên hạ, khiến người trong võ lâm đều phải kính ngưỡng, không hiểu lệnh sư bây giờ ở đâu?

Lạc Dương rầu rĩ, gượng cười, đáp:

- Sư phụ đệ đã đi tới một hòn đảo ở gần Ngọc Chung Đảo để tìm kiếm sư mẫu và mấy vị tiền bối rồi.

Tố Lan nghe nói ngẩn người ra giây lát, hỏi tiếp:

- Ông ta đi rồi ư?

Thấy Lạc Dương gật đầu, nàng lại thở dài một tiếng, nói tiếp:

- Trời bẻ mệnh mông, những hòn đảo ở gần đó, hòn nổi, hòn chìm lệnh sư làm sao mà tìm kiếm được. Chỉ có tôi với mấy người nữa mới biết lối đi thôi.

- Có công mài sắt có ngày nên kim. Đệ chắc trời không phụ người có lòng đầu. Thế nào gia sư cũng tìm thấy.

- Tôi cũng mong như vậy.

Lạc Dương thở dài một tiếng, cất cái hộp sắt vào trong lòng, nắm tay Tố Lan vừa cười vừa nói:

- Chị Lan, chúng ta ra ngoài khách sảnh đi, trước hết là để hỏi chuyện Chu Luân huynh, sau là bàn cách để đến núi Nội Phương để cứu bọn Cái Bang.

Hai người dắt tay nhau đi ra ngoài phòng đèn ở đại sảnh sáng như ban ngày quần hùng đang ngồi đông đảo tại đó lớn tiếng đàm luận. Chu Luân vừa trông thấy hai người ra vội đứng dậy để nghênh đón.

Chu Luân vội nói:

- Lệnh sư còn có một vật nữa trao cho đệ quên mất trả cho sư huynh.

Nói xong, y lấy một túi vải màu lam nhỏ nhỏ ra đưa cho Lạc Dương. Vội giơ tay ra đỡ lấy cái túi, Lạc Dương mở túi đó lấy một vật gò đen nhánh trên có khắc hình ba con rồng, sư hổ, điều khắc rất tinh tế và hình dáng cũng cổ kính nữa, chàng nhìn kỹ mới hay đó là cái thẻ đồng và biết thẻ này là tín vật của Cái Bang như vậy sư phụ chẳng đã giao trách nhiệm nặng nề hung lại Cái Bang, chàng bỏ cái thẻ vào túi và nói tiếp:

- Cảm ơn Chu sư huynh.

Chàng lại nhìn Bích Thành và hỏi:

- Tại hạ định đi Nội Phương Sơn một phen, chẳng hay Trần lão sư nghĩ sao?

Bách Thành mỉm cười đáp:

- Hiện giờ có lẽ khó đi lắm, để chờ ho về báo cáo ra sao đã...

Lạc Dương tỏ vẻ lo âu nói tiếp:

- Tại hạ chỉ sợ cá bị quây ở trong cạn khó mà đợi đến lúc nước thủy triều lên.

Bách Thành vội đỡ lời:

- Lời nói của thiếu hiệp có lý thật, có phải là Trần mỗ không biết đâu, nhưng hiện giờ tai kiếp của võ lâm đã bắt đầu bùng nổ, công việc càng quét bọn tà ác thiếu hiệp phải gánh lấy, nên phải thận trọng phân biệt xem việc nào nên làm trước việc nào nên làm sau.

Nói tới đó, lão hiệp ngừng giây lát lại nói tiếp:

- Lệnh sư đã trao bí kíp tuyệt học cho thiếu hiệp rồi, mong thiếu hiệp tu luyện võ công huyền ảo đó ngay, trong một thời gian ngắn để càng quét bọn yêu ma, hơn nữa thiếu hiệp còn một việc này phải làm ngay...

Lạc Dương vội hỏi:

- Việc gì thế?

Bách Thành rĩ tai chàng nói một hồi, Lạc Dương hổ thẹn mặt đỏ bừng đáp:

- Việc gì mà phải vội thế?

Bằng Cách cả cười xen lời nói:

- Cưới xin hẳn hoi như vậy, lão mới không hổ thẹn với bạn tốt của lão.

Tố Lan biết mọi người có chuyện về mình rồi, hổ thẹn vô cùng, mặt đỏ bừng vội chạy ngay vào trong phòng. Bách Thành lại nói tiếp:

- Trần mỗ nói hiện giờ chúng ta không thể rời khỏi nơi đây được, nguyên nhân ra sao, lát nữa sẽ biết liền...

Lão hiệp chưa nói dứt đã nghe thấy trên không có mấy tiếng rú thật dài theo gió vọng tới, ông ta lại nói tiếp:

- Quả nhiên Trần mỗ đoán không sai, bọn giặc của Tam Nguyên Bang đã tới, chúng nhiều người lắm và tên nào tên ấy võ công rất cao siêu đấy.

Lạc Dương nghe nói mặt biến sắc vội hỏi:

- Binh tới đã có tướng cản, nước tới đã có đất lấp, sao chúng ta không đón đánh mà đợi chúng đến đây?

Bách Thành mỉm cười đáp:

- Vừa rồi chúng ta đã bàn tính rồi, sở dĩ không ra nghênh đón chúng là vì lấy mình nhàn hạ, chúng mệt nhọc, hơn nữa đường thủy nơi đây rất phức tạp, người ngoài khó mà xâm nhập được, mỗ dám chắc trong bảy ngày trời quân địch không thể nào vào tới đây được thiếu hiệp khỏi phải lo âu, trước hết luyện tập võ công trong bí kíp và làm lễ thành hôn đi. Trong bảy ngày đó do Trần mỗ điều khiển mọi việc thiếu hiệp cứ ở trong phòng luyện tập lấy, không cần phải hỏi đến việc khác.

Lạc Dương ngăn người ra giày lát rồi đáp:

- Như vậy trăm sự là nhờ ở Trần lão sư cả, tại hạ cảm ơn lão sư vô cùng.

Nói xong, chàng chấp tay chào quần hùng một lượt rồi lui về phòng ở hàng hiền phía đoang.

Bách Thành dặn bảo quần hùng một lượt. Ai nấy vội vàng tuân lệnh đi luôn.

Lúc ấy, Bách Thành ngồi thờ trên cái ghế thái sư đang nhắm mắt ngẫm nghĩ rồi đột nhiên đi về phía tây hiền...

Trên một căn phòng ở trong tây hiền, có một thiếu nữ xinh đẹp đang mê man nằm ở trên giường, thiếu nữ đó là Vệ Ánh Hà liền thấy mặt lạnh buốt, nàng liền mở mắt ra nhìn mới hay là mình đang nằm trong phòng sạch sẽ, trên bàn có thắp một ngọn nến đỏ chiếu sáng như ban ngày, cạnh bàn có một ông già mặc áo xanh, trông mặt mũi rất thanh tú, đang cau mày suy nghĩ, bên cạnh có một thiếu nữ áo xanh đứng hầu, vẻ mặt rất lạnh lùng.

Ánh Hà nghĩ lại chuyện trước đã biết ông già và thiếu nữ áo xanh này là ai rồi, tức giận vô cùng, liền ngồi dậy hỏi:

- Tại sao các người lại trói cô nương mang về đây.

Nàng không ngờ vừa hỏi được một câu đã thấy đầu óc choáng váng, chân tay mệt mỏi không có một chút hơi sức nào hết, mới biết mình đang bị đối phương điểm huyệt, lo âu vô cùng, vẻ mặt tức giận hết sức. Lúc ấy ông già áo xanh mới từ từ đứng dậy nói:

- Mai cô nương hãy tạm lánh ra khỏi nơi này chốc lát.

Thiếu nữ áo xanh tủm tủm cười thung thủng đi ra bên ngoài luôn.

Ông già áo xanh nhìn Ánh Hà cười và hỏi:

- Vệ cô nương không nên nổi giận như thế, xin hãy nghe lão phân trần vài câu đã.

Ánh Hà hỏi lại:

- Ông là ai?

- Lão là Trần Bách Thành, bạn vong niên của Lạc thiếu hiệp.

Ánh Hà đã nhận ra là bạn của Lạc Dương, mới nguôi cơn giận và nói tiếp:

- Hiện giờ Lạc thiếu hiệp ở đâu?

- Hiện ở phòng kế bên!

Ánh Hà nghe nói ngẩn người ra nghĩ thầm: "Chẳng lẽ chàng với Tố Lan âu yếm với nhau, coi ta như rắn rít..."

Nghĩ tới đó, nàng không sao nhịn được, nước mắt trào ra liền.

Bách Thành thấy vậy mỉm cười nói tiếp:

- Vệ cô nương không nên nghĩ vớ vẩn như vậy hiện giờ Lạc thiếu hiệp hiện đang ở một mình nghiên cứu võ công để đối phó với một tai kiếp võ lâm sắp bùng nổ. Lạc thiếu hiệp tuy rất mến Vệ cô nương, nhưng vì hiện giờ phải đối phó với một tai kiếp rất lớn, trong đó lại liên can cả cô nương nữa, cho nên thiếu hiệp mới phải luyện tập thêm võ công như vậy.

Ánh Hà nghe nói hoài nghi vô cùng, hai mắt cứ nhìn thẳng vào mặt Bách Thành.

Bách Thành lại nói tiếp:

- Vệ Phi Long tác oai tác quái, nhiều tội lỗi lắm, Lạc thiếu hiệp được người giao trách nhiệm diệt trừ Vệ Phi Long mới được, nhưng vì yêu con gái nên không thể giết cha nàng được, cho nên Lạc thiếu hiệp mới khó xử.

Ánh Hà nghe xong, giận dữ đáp:

- Cha tôi có hành vi gì độc ác đâu mà các người lại vu khống.
- Vệ cô nương có biết ông già cụt tay ở làng Dương Sóc Thạch là ai không?
- Tôi không cần biết ông đó là ai, tôi chỉ biết ông là kẻ thù cũ của cha tôi.
- Ông ta là ân sư thụ nghệ của lệnh tôn đây.

Lời nói đó của Bách Thành làm cho Ánh Hà giật mình kinh hãi, mặt biến sắc ngay.

Bách Thành lại cười nhạt nói tiếp:

- Ông ta nhất tâm nhất trí, chỉ mong đồ đệ của mình trở nên tuần kiệt đương thời hay là kỳ tài của võ lâm. Không ngờ một cánh tay của ông ta đã bị công lực âm độc của đồ đệ chặt gãy, không những thế, cả tính mạng của ông ta cũng bị hy sinh ở Thạch Thôn. Ngoài chuyện ấy ra, Phi Long còn ám sát anh cướp ngôi, hai tội tày đình ấy, người trong võ lâm dung thứ y sao được...

- Bất cứ người trong võ lâm nói thế nào, nhưng dù sao ông ta cũng là cha tôi.
- Tiếc thay cô nương không phải con gái ruột thịt của Vệ Phi Long, lão mời cô nương đến đây chỉ vì câu chuyện đó thôi, để cô nương khỏi phải nhận giặc làm cha và để Lạc thiếu hiệp khỏi phải khó xử.

Ánh Hà nghe tới đó sắc mặt nhợt nhạt quát mắng:

- Lão tiền bối nói bậy nói bạ để chia rẽ tôi, nhưng bốn cô nương này có phải là để lừa dối đâu.

- Không những Phi Long không phải cha ruột cô nương, mà giữa cô nương với y lại còn có một huyết hải thâm thù nữa. Cô nương không nên bảo lão phu nói bậy, cô nương có biết mẹ đẻ của cô nương là ai không?

Ánh Hà nghĩ thầm: "Xem như vậy lời nói của ông ta không phải là vô lý đâu, theo lời của cha nói thì mẹ đẻ ta xong, vì quá suy nhược mất máu quá nhiều, nên mới rời khỏi trần, nhưng đến những thủ hạ đắc lực của cha ta cũng không biết mẹ ta là ai, người nào cũng bảo chưa thấy qua, tất nhiên là bên trong thế nào cũng có bí ẩn gì?..."

Nghĩ tới đó, nàng bán tín bán nghi, vội hỏi tiếp:

- Chẳng hay Trần lão sư có thể cho biết nhân quả của mối huyết thù đó không?

- Sau này khi cô nương gặp lại Phi Long, thử hỏi y xem năm xưa vào lúc cuối năm ở trên làng Tô Gia tại huyện Nhật Tiêu của tỉnh Sơn Đông, trong lúc trời đang mưa tuyết, có một người, một tay giết chết tám mạng, cô nương hỏi xong xem y trả lời ra sao, chứ bây giờ dù lão có khéo nói tới đâu cô nương cũng không tin.

Nói tới đó, ông ta cười một tiếng và nói tiếp:

- Đã lâu cô nương chưa ăn uống gì, chắc là đói lắm, để lão phu sai người đem thức ăn cho cô nương dùng. Sáng mai, cô nương có thể gặp mặt Lạc thiếu hiệp rồi.

Nói xong, ông ta đi luôn.

Trên bờ sông, gió lạnh thổi ào ào càng làm cho cảnh vật tiêu điều và rầu rĩ thêm. Đột nhiên có hai tiếng rú, hai cái bóng đen nhanh như sao phi tới, trên bờ sông đó, đứng sát nhau, rồi đưa mắt nhìn tả hữu một hồi. Bỗng nghe Vệ Phi Long nóng lòng sốt ruột nói:

- Đặng đường chủ, lời nói của Tam Nguyên Bang có thể tin cậy được không? Tiểu nữ bị lão tặc họ Quan bắt cóc vào trong cù lao Cô Độc ở gần đây thật hay hư?

Đặng Tinh Hải ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp:

- Thế lực của Tam Nguyên Bang rất mạnh, tai mắt lại nhiều, tất nhiên có người trông thấy Hà cô nương bị bắt cóc, bằng không Khương Huân Tố đâu dám nói một cách quả quyết như vậy.

Phi Long lại hỏi tiếp:

- Thế sao Tam Nguyên Bang không tìm được vị trí của cù lao Cô Độc đó, như vậy là chúng nói dóc rồi.

- Mấy ngày hôm trước do những người thuyền chài trên cù lao dẫn đường, bây giờ những người thuyền chài đó đã biến đâu mất và chỗ đó nhiều sông ngách lăm, bụi lao lại cao tận đầu người, trong lúc đêm khuya như thế này làm sao mà tìm ra được, theo ý tiểu nhân, thì chúng ta nên đợi ngày mai mặt trời mọc, chúng ta sẽ tìm kiếm.

- Tối hôm nay Hắc Kỳ Hội, Nga Mi cùng Tam Nguyên Bang và Tuyết Liên Giáo của ta có tất cả hơn trăm người tới đây, chẳng lẽ không tìm ra được cù lao ở đâu hay sao.

Bỗng trong bụi lao cách chỗ đó mười mấy trượng có tiếng kêu rú thảm thiết vọng tới. Hai người cả kinh liền theo tiếng thét đó mà nhảy xổ tới, nhưng chân xuống tới mặt đất đã nghe thấy gần đó có một tiếng kêu rú rất thảm thiết khác vọng lên. Phi Long với Tinh Hải hai người đều giật mình kinh hãi, đưa mắt tìm kiếm, thấy trên mặt nước như ẩn như hiện có hai xác đang trôi lênh bênh. Tinh Hải vội hỏi:

- Nguy tai, bạn của phe chúng ta đã bị ám hại rồi để thuộc hạ rú lên một tiếng gọi chúng lại đây tụ hội như vậy mới không bị đối phương giết dần giết mòn.

Phi Long đang nhìn chung quanh, muốn tìm kiếm xem người đánh lén đó ẩn núp ở đâu.

Tinh Hải lại nói tiếp:

- Giáo chủ đừng có hòng tìm ra được người đó, vì địch ở bóng tối ta ở chỗ sáng chúng tránh mạnh hà hiếp yếu. Nghe nói lão già họ Quan nhiều quý kế lắm, hỏa thiêu Tam Nguyên Bang lần đó người chết hơn hai trăm, chỉ có một số ít người là thoát chết, còn thì toàn quân tiêu diệt hết. Khương Huân Tổ tuy hận lão quý họ Quan không thể tưởng tượng được nhưng vì hãi sợ nên không dám gần vì sợ một lần thất bại như trước, vậy Giáo chủ nên cẩn thận thì hơn.

Phi Long lạnh lùng cười nhạt một tiếng rồi đáp:

- Khương Huân Tổ bị rấn cản một lần đến cái dây dưới giếng ba năm sau cũng tưởng là rấn nốt..

Y chưa nói xong, bỗng trước ngực có một luồng gió mạnh lăm át tới, y biết có kẻ địch dùng ám khí đánh lén mình, vội nhảy sang bên dùng chưởng gạt luôn.

Y vừa tấn công một chưởng mà vẫn không sao ngăn cản được sức mạnh của ám khí đó trong lòng kinh hoảng, vì ám khí đó đụng vào bàn tay y đau nhức kỳ lạ cho nên y mới hãi sợ như thế.

Đột nhiên phía đằng xa có tiếng cười nhạt chọc tai và nghe rất âm thầm tiếp theo đó ở ngoài xa hơn trượng phi lên trên cao và quát lớn:

- Vệ Phi Long người bị ám khí độc đao của ta ném trúng gang bàn tay, nó sẽ theo khí huyết mà lên tận tim, nếu người không kịp vận công bế huyết đẩy ra bên ngoài, nhưng có lẽ từ nay trở đi võ công người sẽ bị phế hết...

Người đó mới nói tới đây đã đi xa và biến mất.

Người nọ vừa quát xong, Tinh Hải đã định tung mình nhảy về phía người đó, nhưng lại cố nhịn mà đưa mắt nhìn Phi Long trông rất khó coi, vì y đã cảm thấy bàn tay ngứa ngáy và tê tái thật, liền kinh hãi và nghĩ thầm: "Ám khí ai mà phá nổi cương khí hộ thân của ta như vậy?"

Tinh Hải khẽ hỏi y rằng:

- Giáo chủ có bị thương không.

Phi Long chưa kịp trả lời đã có tiếng rất âm thầm theo gió vọng tới rằng:

- Vệ Phi Long ta biết người tới đây để tìm con gái, nhưng con của bạn không có ở đây đâu, nàng đã kết bạn đi xuống miền nam rồi, nếu người về tổng đàn ngay thì may ra cha con còn gặp mặt.

Tinh Hải trầm giọng quát hỏi:

- Lời nói của ngài có thật không?

- Lời của ta chỉ có bấy nhiêu thôi, tin hay không tùy các người, nếu các người hợp tác với Tam Nguyên Bang thì cường làm bậy, chỉ sợ các người không có chỗ mà chôn.

Nói xong, người đó cười ha hả và tiếng cười ngày càng xa.

Phi Long với Tinh Hải hai người cứ đứng ngẩn người ra. Phi Long là người đa nghi, tuy y thấy hai bàn tay càng ngày càng ngứa ngáy và càng tê tái, trong lòng tuy hãi sợ, nhưng y vẫn không nói nửa lời, chỉ lẳng lặng vận khí hành công đẩy những chất độc đó ra ngoài người.

Đột nhiên có ba tiếng rú rất dài vọng tới, và bỗng thấy ba cái bóng đen phi nhanh như điện chớp phi tới nơi. Một người với giọng khàn khàn lên tiếng:

- Vệ huynh... Vệ giáo chủ...

Phi Long đã nhận ra đó là tiếng nói của Khương Huân Tổ bang chủ của Tam Nguyên Bang, vội lên tiếng trả lời ngay:

- Tiểu đệ ở đây.

Ba cái bóng đen đó như chim cắt phi tới gần. Lúc ấy, Phi Long mới nhận ra ngoài Khương Huân Tổ còn Báo Chưởng Đồng Cẩm Quang và Du Quế Thìn một cao thủ của phái Nga Mi.

Vừa tới nơi Khương Huân Tổ đã nhìn vào mặt Phi Long và nói:

- Có phải Vệ huynh bị kẻ địch tấn công lên đây không?

Tuy ở trong bóng tối mà đã trông thấy sắc mặt của Phi Long khác lạ, nên y mới lên tiếng hỏi như thế.

Phi Long kinh hãi thềm và đáp:

- Tiểu đệ không sao, nhưng riêng có thủ hạ hai người của quý bang là bị kẻ địch hạ độc thủ thôi.

Nói xong y chỉ tay vào hai cái xác đang trôi lênh bênh trên mặt nước.

Huân Tổ chỉ đưa mắt liếc nhìn một cái, rồi thở dài một tiếng, mới đáp:

- Thật Khương mỗ không ngờ lão già họ Quan lại nhiều quỷ kế đến thế, thị món ám khí ác độc hóa huyết của y, đêm khuya dùng ám khí đó tấn công, chúng ta khó mà phòng bị được. Người của chúng ta bị giết không riêng gì hai tên này, ngay môn hạ của quý giáo bị chết và bị thương cũng không ít..

- Hiện giờ Khương mỗ lo nhất là Vệ huynh hình như đã trúng phải ám khí gì rồi, với võ học trác tuyệt của Vệ huynh mà cũng không chống đỡ nổi, đủ thấy ám khí đó ác độc và lợi hại như thế nào rồi.

Phi Long nghe nói giật mình kinh hãi, rồi gượng cười kể lại chuyện vừa xảy ra cho Huân Tổ nghe.

Thoạt tiên, Huân Tổ ngăn người ra nghe sau cùng y cười khì một tiếng và nói:

- Vệ huynh đưa tay cho đệ xem?

Phi Long chìa hai tay ra, Cẩm Quang vội bật lửa châm một bó đuốc nho nhỏ lên chiếu sáng, lúc ấy mọi người mới thấy hai bàn tay của Phi Long đã đỏ hồng và sưng to.

Huân Tổ mỉm cười nói tiếp:

- Quả nhiên, Khương mỗ đoán không sai, huynh đã mắc lừa rồi, ở Vân Mộng Trạch có một thứ cỏ độc đáo tên là Thủy Hồ Phong, tính chất của nó có thể đi được ngược gió, chắc lúc ấy Vệ huynh đã gỡ Phách Không Chưởng ra chống đỡ. Thủy Hồ Phong gặp gió càng mạnh bao nhiêu nó càng bay chống đỡ bấy nhiêu nên nó mới đâm huynh như vậy, chất độc

của Thủy Hồ Phong này không mạnh lắm, chỉ trong hai mươi bốn tiếng đồng hồ sau, không cần bồi thuốc, nó cũng tự động khỏi liền... Mỗ tướng Vệ huynh có thần công Kim Ty xưa nay, vẫn có thể lấy độc khắc độc được, như vậy còn có ám khí độc nào mà hại được huynh nữa.

Phi Long nghe thấy Huân Tổ nói vậy tức giận đến mặt tái mét, chỉ muốn bắt được kẻ đùa giỡn mình xé xác ra làm trăm mảnh mới hả giận. Y bỗng nghĩ ra một việc gì, liền hỏi Huân Tổ tiếp:

- Một đôi tay đồng của tiểu đệ quả thật muôn độc cũng không sao xâm phạm được, nhưng chất độc của Thủy Hồ Phong rất nhẹ, sao lại xâm phạm được vào tay của đệ?

- Cho nên tục ngữ mới có câu: "Biết người biết ta bách chiến bách thắng", có lẽ người núp trong bóng tối đùa giỡn này đã biết rõ lai lịch của huynh và y tính ra tay trước, tay của huynh không thể nào khắc chế được nọc độc của Thủy Hồ Phong, nên y mới dùng nó.

Phi Long càng nghe càng tức giận, càng thắc mắc, hai mắt như nổ lửa nhìn quanh một vòng

Huân Tổ lại nói tiếp:

- Trời sắp sáng rồi, Khương mỗ đã sai hạ thủ phục mười mặt, chỉ chờ trời sáng tỏ là tìm ra được vị trí của cù lao Cô Độc kia ngay. Vệ huynh, hai vị tạm nguôi giận, theo Khương mỗ đi tới tổng đàn tạm thời uống một vài chung rượu cho đỡ bực mình đã.

Phi Long đang nóng lòng cứu con gái cưng là Ánh Hà, đồng thời y cũng không muốn bỏ dịp may cướp Quảng Thành nhị bầu, nên y hơi suy nghĩ một chút, liền hăng hái nhận lời, rồi cùng Tinh Hải và ba người đi luôn.

Năm người vừa đi khỏi, bỗng trong bụi lao ở trên bờ sông có hai người nhảy ra, một người cười nhạt nói:

- Chúng không dám lục soát trong đêm tối, như vậy có thì giờ cho Trần lão sư bố trí trận pháp rồi, ta phải mau báo cho Trần lão sư mới được.

Nói xong, hai cái bóng người đó đi luôn, chỉ thoáng mất dạng liền.

oOo

Ánh sáng mặt trời vừa bốc, nhưng sương mù của dòng sông vẫn dày đặc che lấp cảnh sắc bốn bên, người vào trong đó chỉ thấy cảnh vật trước mặt chừng hai thước thôi.

Trong đám sương mù ở trên bờ cù lao bỗng có tiếng cười rất hào phóng của Bằng Cách nổi lên, tiếp theo đó lão hiệp lên tiếng nói:

- Trần đại hiệp thật là tài ba và đã tính ra sáng nay trời có sương mù như thế này.

Bách Thành ở đâu tới đã vội đỡ lời:

- Tại hạ có tài ba gì đâu, đó chỉ là nhờ ở nơi sách dạy bói toán đầy thôi, tối hôm qua tại hạ xem thiên văn biết thế nào cũng có sương mù trong bảy ngày và những tầng mây trên trời rất dày, ánh sáng mặt trời khó lọt qua được cho nên sương mù này đến chiều tối mới có thể tan ra, tình hình này chỉ ở quanh đây bốn mươi dặm mới có ánh nắng, bọn giặc Tam Nguyên Bang không tới thì thôi, nếu có tới tôi chắc không một tên nào có thể thoát chết được.

Nói tới đó lão hiệp hơi ngưng giây lát, mới nói tiếp:

- Nhưng người tính không bằng trời tính, việc trong thiên hạ, có nhiều khi kết quả không tưởng tượng được. Có khi mình chỉ sơ suất một chút mà để bọn chúng chạy thoát hết cũng chưa chừng.

Bằng Cách đáp:

- Đại hiệp nói đúng, "Mưu sự tại nhân thành sự tại thiên", chúng ta chỉ biết việc làm của chúng ta không trái với lương tâm được rồi, lão đã sai gọi bọn Thân Phùng Xuân hai mươi tám người tới giúp, nếu chúng đi nhanh, chỉ trong một canh giờ nữa là chúng đến rồi.

- Hành binh bố trận tuy huyền ảo khôn lường, nhưng có lúc trăm cái kim cũng có một cái hở. Nơi đây chính là một sơ hở lớn, đối phương có rất nhiều tài trí, ba ngày sau chúng thế nào cũng tấn công vào nơi đây, nhưng chúng ta cứ tận hết tài ba ra mà chịu đựng được bảy ngày, như vậy đối phương sẽ bị chết chóc và bị thương già nửa, hơn nữa Lạc thiếu hiệp sẽ học thành võ công tuyệt kỹ rồi, thì dù đối phương có mạnh đến đâu cũng bị hạ hết.

Chỗ cách hai người đứng chừng ba dặm trong sương mù có bóng người lơ nhố như ẩn như hiện, đột nhiên có hai tiếng kêu rất thảm khốc nổi lên, một đôi phỉ đồ đã song song nhảy ra lần hai vòng, rồi chết tốt.

Bọn giặc nghe tiếng kêu ấy cả kinh, đều chạy lại xem hai cái xác nằm chết trên mặt đất, chúng thấy hai cái xác ấy nhỏ dần, một lát sau biến mất chỉ còn lại hai đồng nước thôi.

Tên nào tên nấy đều hoảng sợ đến biến sắc mặt, vội nhảy lùi về phía sau.

Trong đám sương mù bỗng có một tiếng rú thật lạnh lót vọng tới. Một lát sau mọi người đã thấy một đại hán to lớn vạm vỡ, tay cầm một thanh đao quát lớn:

- Khương bang chủ truyền lệnh bảo các bạn hãy đừng mạo hiểm, chờ Thiếu bang chủ với mấy vị cao nhân tới bàn cách tấn công sau vậy.

Một người trong bọn giặc lên tiếng hỏi:

- Lú trại chủ, Khương bang chủ, không bắt tiện tỳ họ Hách có được không?

Tên đại hán mỉm cười đáp:

- Triệu lão sư, bề ngoài thì Khương bang chủ muốn bắt tiện tỳ họ Hách, nhưng sự thật mục đích của ông ta là Quảng Thành nhị bá, nên cầm cự được thêm ngày nào là chỉ sợ tiện tỳ đó mở hộp báu ra xem, học hỏi được võ công bên trong, nếu để tiện tỳ ấy cướp được nhị báu thì chúng ta chết không có chỗ mà chôn đấy

Nói xong, y cúi mình vái chào một cái quay mình đi mất.

Có người thở dài một tiếng, và xen lời nói:

- Mấy ngày hôm nay chúng ta đã bị thương và chết hai ba chục người rồi mà chưa hề thấy một tên địch nào, cứ thế này mãi thì thật là lo ngại vô cùng.

Đột nhiên có tiếng cười đĩnh tai vọng tới. Tiếng cười đó vừa dứt thì người đó lớn tiếng nói:

- Chỉ tại các người mù quáng đầy thôi, chứ chúng ta chả đây là gì.

Giọng nói đó nổi lên một cách quá đột ngột làm cho bọn giặc hoảng sợ hết sức, đồng thời chúng cũng chạy toán loạn nữa, hai cái xác vừa chết mà biến thành hai đồng nước làm cho chúng sợ đến mất hết hồn vía rồi...

Bọn giặc chạy tán loạn, nhưng chỉ chạy được hơn trăm trượng xa thôi thì mười mấy tay cao thủ của phái Nga Mi và Tam Nguyên Bang đã phi thân tới.

Bọn người đó trông thấy các tay phỉ đồ chạy tán loạn như vậy vội hỏi nguyên nhân tại sao, thì một tên phỉ đồ đã lạnh lùng đáp:

- Khương bang chủ cẩn thận quá, tại hạ Mong Thiên Kỳ không tin con tiện tỳ họ Hách lợi hại như vậy, chúng chỉ biết lén lút ám hại thôi, chứ có tài ba gì đâu, thế mà cũng gọi là hành vi anh hùng hay sao?

Y vừa nói xong, thì phía đằng xa đã có tiếng cười nhạt, và có lời nói vọng tới:

- Bàn Đà Nhất Quái người chỉ xưng hùng xưng bá một xó tường thôi nơi đây không đáng nói chuyện đâu, dù có ngoài sáng đấu với nhau, người cũng không ăn thua gì đâu.

Mong Thiên Kỳ nghe thấy tiếng nói đó tức giận vô cùng, nhìn theo về hướng có tiếng nói quát hỏi:

- Ngài là ai sao không dám hiện thân gặp gỡ thế?

Lúc ấy sương mù đã mỏng hơn trước, có thể trông xa được bốn trượng, chỉ thấy trong sương mù có bóng người thấp thoáng. Trong nháy mắt đó có chín người vừa gầy vừa cao đứng sát cánh, người nào người ấy tay cầm trường kiếm sáng quắc.

Một người trong bọn, hai mắt sâu hoắm, mắt lóng lánh trông rất kinh hoàng trầm giọng quát hỏi:

- Mong Thiên Kỳ nổi giáo cho giặc, sau này khi thú dữ hết, chủ nhân sẽ đến ăn thịt chó săn, chẳng lẽ ngươi không biết điều đó hay sao?

Thiên Kỳ giận dữ đang định hỏi lai lịch người đó, thì người đó nói tiếp:

- Tại hạ chỉ là võ lâm mạt học, dù có nói tên họ ra chắc ngươi cũng chẳng biết đâu, chỉ bằng chúng ta cứ đấu thử với nhau một phen lại còn hơn.

Nói tới đó, y múa kiếm, một vòng ánh sáng kiếm đã làm lóa mắt mọi người, đủ thấy kiếm thuật người đó cao siêu như thế nào.

Thiên Kỳ cười như điên như khùng rồi hỏi lại:

- Quảng Thành nhị bá là vật kỳ báu võ lâm, thiên hạ ai lại chả thèm thuồng chứ có riêng gì Mong Thiên Kỳ này đâu, các bạn cứ ẩn núp một chỗ chống cự lại, như vậy không khác gì trúng chọi với đá, rồi các người thế nào cũng tan vỡ hết, các người biết điều thì nộp mạng đi.

Y vừa dứt lời đã múa đôi phán quan bút xông lại tấn công ba yếu huyệt của đối phương ngay, thế công của y vừa nhanh vừa lợi hại vô cùng.

Đại hán gầy gò mặc áo bào đen, chỉ khẽ nhún chân một cái đã nhảy lên trên cao hai trượng, mũi chân của y nhắm cổ tay phải của Thiên Kỳ đá luôn, tiếp theo đó y còn múa kiếm đâm vào cổ họng của đối thủ nữa.

Thiên Kỳ đã nhanh người đó thân pháp lại thần kỳ hơn.

Lúc ấy Thiên Kỳ thấy đối phương ra tay vừa nhanh vừa đúng, chỉ trong nháy mắt bóng kiếm và bóng chân đã nhanh nhẹn tấn công tới một lúc, nên y hoảng sợ đến toát mồ hôi lạnh ra. Y vội ngồi xổm xuống xoay người múa hai cây bút nhắm Tương Môn huyệt của đối thủ điểm luôn.

Thế đó của Thiên Kỳ là trong cái bại thủ thắng, vừa nhanh lại vừa diệu tuyệt. Thoạt tiên bọn giặc thấy Thiên Kỳ bị nguy hiểm như vậy, đều toát mồ hôi lạnh lo âu hộ y, nhưng sau chúng thấy Thiên Kỳ không những thoát hiểm mà còn phản công lại, liền vỗ tay khen ngợi.

Ngờ đâu thân hình của đối phương chưa xuống tới mặt đất, mà hình như y đã biết trước Thiên Kỳ sẽ giở thế này, nên trường kiếm của y, đã vội xoay thế nhắm đầu óc của Thiên Kỳ đâm xuống nhanh như điện chớp.

Thiên Kỳ không ngờ võ công của đối phương lại trác tuyệt như thế, không kịp trở tay kiếm và bút đã va chạm nhau kêu đánh cong một tiếng, y liền cảm thấy hồ khẩu tay tê tái, không sao nắm vững được nữa để cho cây bút phán quan văng ra ngoài và rơi xuống đất. Lúc này, y lại cảm thấy một luồng chưởng phong rất mạnh, nhắm đầu óc chận xuống, y liền thất thanh la lớn.

Một người trong bọn giặc thấy vậy quát lớn một tiếng, nhảy xổ ra tấn công một chưởng. Liền có một luồng kinh lực mạnh khôn tả, nhắm tả chưởng của đại hán gầy cao kia nghênh đỡ luôn.

Đại hán gầy gò và cao ngửa người quay về phía sau hơn một trượng và hỏi:

- Thế ra ngươi là một tên vô loại của phái Nga Mi đấy à?

Nói xong, chỉ thấy y múa tít thanh kiếm một cái, mọi người đã nghe thấy Thiên Kỳ rú lên một tiếng thảm khốc, cánh tay phải của y đã bị đại hán gầy và cao kia chém rớt xuống đất, máu tươi chảy lai láng.

Bốn người cao lớn gầy gò quát lớn:

- Lui...

Chín người đó lại lui vào trong đám mây mù mất dạng.

Ông già béo lùn tuổi chừng năm mươi đứng cạnh ra tay giúp sức, thấy vậy cũng phải cả kinh, muốn cứu viện cũng không kịp nữa, liền thở dài một tiếng giậm chân xuống đất một cái, nghiêng người vội đỡ Thiên Kỳ dậy rồi y điểm vào mấy yếu huyệt cho máu khỏi chảy rồi y hậm hực đi luôn.

Trong cù lao vui vẻ vô cùng, Lạc Dương đã thành hôn với các thiếu nữ nhưng chàng vẫn chuyên tâm luyện tập võ công do sư phụ truyền cho chứ không thiết gì chuyện động phòng với vợ mới cưới.

Gân cốt của chàng rất tốt, người lại thông minh, nên ba ngày sau võ công của chàng đã tiến bộ lạ thường. Riêng có Âm Dương Nhị Khí hóa nguyên quy mất rồi nhưng chưa đạt được tới mức vô cực mà thôi.

Tổ Lan suốt ngày đêm ở bên cạnh chàng hầu hạ chứ không dám rời nửa bước, để đề phòng bọn giặc xâm nhập phá bình khiến chàng phải tẩu hỏa nhập ma.

Ba ngày đó, sương mù vẫn chưa tan chút nào nên bọn giặc chưa dám tấn công.

Trưa ngày hôm thứ ba, một chiếc thuyền lớn hai buồm đậu ở cạnh bụi lau có mười mấy người ngồi trong khoang uống rượu, người nào cũng râu rĩ. Những người đó là Khương Huân Tổ, Đồng Cẩm Quang và Vệ Phi Long cùng những bộ hạ đắc lực.

Mười mấy người đó là người của mấy môn phái nhập lại, nhưng đều là người đồng chiến tuyến nhưng người nào người ấy đều ghét thâm nhau.

Lúc ấy Phi Long uống xong một hớp rượu, nhìn thẳng vào mặt Huân Tổ hỏi:

- Chúng ta cứ suốt ngày ngồi trong khoang thuyền buồn bực thế này và cũng không biết bao giờ lệnh lang mới tới đây? Như vậy là tổn công vô ích, chi bằng sớm rút lui hay là do chúng ta đơn phương hành động còn hơn.

Huân Tổ vuốt râu mỉm cười đáp:

- Ngày hôm nay khuyến tử thế nào cũng tới nhưng thế nào cũng cần phải có sức của đệ huynh giúp đỡ, cho đến ngày hôm nay sự tranh chấp giữa hắc bạch hai đạo đã rõ rệt rồi, chúng ta hợp sức thì cùng thắng lợi mà chia rẽ thì cùng thất bại, không thể nào để Quảng Thành nhị báu vào tay con tiện tự họ Hách được.

Tuy mồm y nói vậy nhưng trong lòng nghĩ khác, lại y chỉ muốn chiếm lại được Quảng Thành nhị báu là giết Phi Long tức thì.

Phi Long cũng là người đa mưu túc kế, lòng ác độc hơn giặc mình kinh hãi và biết đối phương không tử tế gì rồi giả bộ gượng cười đáp:

- Lúc này tiểu đệ cũng không thèm thương Quảng Thành nhị báu nữa, hiện giờ tiểu đệ chỉ lo âu Ánh Hà con gái của tiểu đệ thôi vì không biết hiện giờ nó bị giam giữ ở đâu và bị ai bắt cóc?

Cẩm Quang xen lời nói:

- Vệ huynh cứ yên tâm người lành gặp hiền, chắc lệnh ái không việc gì đâu...

Hắc Kỳ hội chủ đột nhiên xen lời nói:

- Vạn nhất tiện tỳ họ Hách đã mở hộp báu lấy hai vật báu Cửu Thiên Phích Lịch Lô Hỏa Châu ra, là vật quý báu của tiền tổ như vậy, chúng ta có khác gì dẫn thân vào chỗ chết không?

Các người nghe thấy y nói như vậy đều kinh sợ biến sắc, Khương Tổ vội nói tiếp:

- Mỗ xem tiện tỳ họ Hách không có công lực như thế đâu...

Đột nhiên ngoài khoang có tiếng rất lớn báo tin vào:

- Thiếu bang chủ tới.

Huân Tổ nghe thấy tiếng báo trên thì phấn chấn vô cùng, tiếp theo đó ngoài khoang đã có sáu người đi vào già có trẻ có, người đi đầu là người thiếu niên dong dỏng cao mặt rất gian hùng.

Trong đó có người tóc dài phủ vai, râu bạch dài đến tận ngực, mắt điều hâu, mặt rất lạnh lùng kiêu hãnh.

Năm tên cao thủ của phái Nga Mi đã xuống ngôi ở trong khoang vừa thấy người đó vào đã đứng dậy chào, do đó những người khác cũng tự động đứng dậy chào theo. Khương Thiệu Nghiệp, Thiếu bang chủ nói với Huân Tổ rằng:

- Con đã mời được Tam Tài Cát Chủ ở hậu sơn giá lâm.

Huân Tổ chạy nắm tay ông già nọ hàn huyên:

- Năm trước tại hạ đã được bá kiến người Chuồng môn cử trí vô song quả thật là một anh tài của phái Nga Mi nhưng tiếc thay Cát Chủ lại chán ghét giang hồ ẩn dật ở hậu sơn không chịu xuống núi, tại hạ ngưỡng mộ Cát Chủ hoài mà không được gặp, bây giờ được Cát chủ xuống núi trợ giúp thật là hân hạnh cho tại hạ nói riêng, cho võ lâm nói chung vô cùng.

Tam Tài Cát Chủ mặt vẫn lạnh lùng chỉ hơi cười một tiếng và trả lời một câu ngắn gọn:

- Không dám.

Thiệu Nghiệp lại giới thiệu mấy người kia cho cha, những người đó là:

- Ngũ Đài Thông Thiên Thần Kiếm Lã Vô Cực, Hoa Sơn Hỏa Kỳ Luân Chử Hiển, Đồ Long Dao Lý Thiệu Hoài, Điểm Thương Phái La Long cùng La Phục và Biên Xuân Toàn, người mà Lạc Dương đã trông thấy đi cùng Thiệu Nghiệp ở Sa Sơn bữa nọ.

Huân Tổ ra lệnh cho dưới bếp mau làm thêm một mâm cơm khác dọn lên để khoản đãi mấy người mới tới.

Trong lúc nhậu nhẹt Tam Tài Cát Chủ lên tiếng hỏi:

- Khương bang chủ mấy ngày hôm nay bọn tiện tỳ họ Hách có đột vây không?

Huân Tổ gật đầu đáp:

- Không!

Tam Tài Cát Chủ đột nhiên biến sắc mặt, nghiêm nghị nói tiếp:

- Chỗ chúng ở làm gì có chỗ hiểm trở để chống giữ, vậy tại sao chúng lại không đột vây? Điều này đáng nghi thật.

Du Quế Thìn xen lời nói:

- Có lẽ y thị muốn mở hộp báu, hai ngày hôm nay chúng đang mãi nghĩ cách mở hộp ấy cũng chưa chừng, nhờ có sương mù trời giúp chúng lại thêm lão quý Quan Bằng Cách đa mưu lắm kế, chúng ở trong bóng tối kế hoạch ma mãnh của chúng rất khó đề phòng khiến chúng ta cũng khó có thể tìm ra phương hướng cù lao ấy để tấn công vì vậy mới tiến thoái lưỡng nan.

Tam Tài Cát Chủ trầm giọng hỏi tiếp:

- Có thật tiện tỳ họ Hách đã kiếm được Quảng Thành nhị báu không?

Quế Thìn ngăn người ra giầy lát rồi đáp:

- Tin đồn đó có chứng cứ hẳn hoi không thể sai được, chẳng lẽ sư huynh đã nghe được tin khác hay sao?

Tam Tài Cát Chủ mỉm cười rồi đáp:

- Mắt trông thấy vẫn còn là giả, hưởng hồ tai nghe mà các người cho là thật.

Giọng nói của y đã bắt đầu ôn hòa, y lại nói tiếp:

- Nhưng chúng ta đành tin là có chứ không nên cho là không để lại tiện tỳ họ Hách không diệt nó ngay, sớm muộn ta cũng bị họa, việc gì cũng phải làm cho thật nhanh chóng, chi bằng nhân lúc này, chúng ta đi dò la xem phương hướng của cù lao ở đâu.

Huân Tổ bỗng đứng dậy đáp:

- Tại hạ xin dẫn đường cho.

Mọi người đều đứng dậy lần lượt đi ra ngoài khoang và bước đi lên trên đê ven bờ sông. Huân Tổ nói với Tam Tài Cát Chủ rằng:

- Tại hạ đã kiếm được một người dân làng trước kia vẫn buôn chung với bọn người đánh cá ở trên đảo cù lao nhiều lần, và chính y đã đi qua cù lao hai lần rồi chỉ vì mấy ngày

hôm nay trời sương mà đường thủy rất phức tạp nên khó tìm ra phương hướng lắm vì thế mà người đó không sao tìm ra được lối đi.

Tam Tài Cát Chủ liền nói:

- Nếu vậy Bang chủ sai người kiểm y tới, có y đưa đường còn hơn là không.

Huân Tổ bèn sai một người dẫn người dân quê tuổi trạc trung niên tới, y vội vàng hỏi vài câu rồi bảo người đó dẫn đường.

Lúc ấy sương mù vẫn mù mịt khiến mọi người chỉ có thể trông thấy những cảnh vật ở cách mình vài thước thôi, người dân quê ấy dẫn các người đi tới một nơi cũng ở bờ sông rồi người ấy nói:

- Ở đây, bờ đi thẳng về phía đông nam chừng ba dặm tới một bãi cỏ lau rậm rạp trong bụi lau đó có một cái ngòi nhưng sương mù đặc như thế này tiểu nhân chắc khó mà tìm ra cái ngòi ấy.

Tam Tài Cát Chủ lạnh lùng đáp:

- Không sao.

Nói tới đó y quay lại nói với Huân Tổ tiếp:

- Vừa rồi mới thấy cạnh thuyền của Bang chủ có cột ba chiếc thuyền nhỏ, Bang chủ sai người kéo ba chiếc thuyền nhỏ ấy tới đây.

Huân Tổ vội sai thủ hạ lội theo ven bờ sông trở về chỗ chiếc thuyền lớn.

Các người đứng đợi chờ giây lát đã thấy các hạ thủ của Huân Tổ kéo ba chiếc thuyền nhỏ tới nơi rồi. Mọi người chia nhau ra ngòi lên trên ba chiếc và từ từ cho đi luôn.

Không đầy một tiếng đồng hồ, chiếc thuyền nhỏ đã đi vào trong bụi lau, Tam Tài Cát Chủ bồng thò tay vào túi móc một vật gì ra và dùng ngón tay búng một cái. Chỉ nghe thấy có mấy tiếng bộp ánh sáng đỏ hiện ra lên những cù lao quanh đó đều cháy, sương mù bị đẩy lui ba bốn trượng.

Khuông Huân Tổ các người kinh ngạc vô cùng. Tam Tài Cát Chủ thấy vậy vừa cười vừa nói:

- Lần này đệ đi đến Trương Dương liền thấy trên sông đầy những sương mù liền mua thuốc chế thứ đạn này, đệ biết ở chốn đầm lầy này hơi nước thế nào cũng nặng để có sương mù. Đạn này phải dùng tam vị chân hỏa của bản thân búng ra, thuốc toàn những vị thuần

dương để khắc chế thuận âm, cho nên mới đẩy được sương mù ra được, nhưng không có hại người đâu mà các bạn sợ.

Nói xong, y thúc giục người chèo thuyền chèo nhanh lên.

Tam Tài Cát Chủ dùng đạn đó luôn nhờ vậy người làng nọ mới tìm được những con sông lẩn khuất chỉ cho thuyền đi.

Thuyền đi được nửa đường đột nhiên trong sương mù có những tiếng kêu rú luôn luôn.

Thiệu Nghiệp thấy vậy vừa kinh ngạc vừa hoài nghi vội lên tiếng hỏi:

- Có phải họ đã phát hiện chúng ta xâm nhập vào trong đây không?

Tam Tài Cát Chủ đáp:

- Khỏi cần nói.

Mọi người nghe nói rùng mình đều chăm chú nhìn về phía trước và hai bên để phòng bị, thuyền càng đi càng chậm, lại đi được thêm một tiếng đồng hồ nữa, thuyền đã mắc cạn, nên dưới đáy thuyền có tiếng kêu sè sè, nên người dân làng ấy liền nói:

- Chính nơi đây rồi.

Tam Tài Cát Chủ phát tay áo liền, xuyên không nhảy ra như một con chim bay lên trên cao, và búng luôn chín viên đạn một lúc.

Bọn giặc cũng lần lượt nhảy lên trên bờ theo, chỉ thấy ánh sáng lửa thấp thoáng đầy lui sương mù sang hai bên nhưng chỉ đẩy được một thước, nó tụ lại ngay và ánh sáng lửa tắt ngóm liền.

Tam Tài Cát Chủ thấy vậy biến sắc mặt nói:

- Trong đó các người giỏi lắm, trong đó đã bố trí sinh khắc kỳ môn, xin các người theo sau mở tìm cửa sinh tấn công vào.

Nói xong, y đi theo ven bờ cù lao. Mọi người dần dần ẩn vào trong đám sương mù...

Ngoài cửa sinh, có gỗ đá cản trở, trong trận Bằng Cách đã cùng sáu cao thủ lẳng lặng ẩn núp để đợi chờ. Đột nhiên ngoài trận có tiếng chân người đi. Tiếng chân đó vừa nổi lên, đằng này nhộn nhịp mấy bước bỗng biến mất, lại nổi lên đằng kia cũng nhộn nhịp mấy bước cũng biến mất luôn, rồi cứ thế tiếng chân nổi lên tứ phía.

Bằng Cách trợn ngược đôi lông mày lên khẽ nói:

- Chúng đã tới rồi, Trần đại hiệp đoán không sai. Chú Thế Tuấn, người mau đi mời Trần đại hiệp ra đây?

Một người vâng lệnh đi như bay, đi gọi Bách Thành luôn. Bằng Cách với mấy người nọ cứ nằm phục một chỗ để đợi chờ.

Lúc ấy Tam Tài Cát Chủ các người đã đứng ngoài trận rồi do Cát Chủ móc túi lấy một hạt minh châu to bằng trái long nhãn ra. Chỉ trong nháy mắt ánh sáng chiếu tỏ, bốn chung quanh đều sáng tỏ, cả những sương mù cũng bị đẩy lui năm trượng, cây cỏ quanh đó đều trông thấy rõ hết. Đột nhiên trong trận có một luồng tiềm lực mạnh không thể tưởng tượng đẩy ra va đập vào tay phải đang cầm hạt minh châu của Tam Tài Cát Chủ.

Tam Tài Cát Chủ dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng giơ tay áo bên phải phát mạnh một cái, Du Quế Thìn, ngoại gia danh túc của phái Nga Mi đứng cạnh cũng giơ song chưởng lên dùng thế Nam Sơn Điền Hải (Núi Nam lấp biển) đẩy mạnh ra. Hợp sức hai người, sức mạnh thật là kinh người, như bài sơn đảo hải vậy.

Ngờ đâu tiềm lực trong trận phát ra một cái lại thấu hồi ngay và biến mất liền. Hai người liền cảm thấy sức mạnh của mình bị giảm mất đi gần nửa, vả lại những cây cỏ quanh đó không hề rung động chút nào. Quế Thìn kinh hoàng đến rùng mình một cái. Tam Tài Cát Chủ mặt lạnh như tiền hai mắt nhìn thẳng vào trong trận, hồi lâu không nói nửa lời.

Trong trận lại có tiếng cười chuyển động cả trời đất. Tiếng cười đó mạnh đến nỗi khiến ai cũng phải hết hồn vía. Tiếng cười đó kéo dài trên mười phút mới ngớt mà vẫn còn dư âm vắng vắng hoài.

Tam Tài Cát Chủ thấy vậy cười nhạt một tiếng và nói:

- Đây là Thiên Tiên Bát Trận Đồ nhưng chưa được hoàn toàn, người tưởng dùng trận pháp này mà có thể cản trở được lão phu hay sao?

Trong trận lại có tiếng cười rất lớn và có tiếng người trả lời rằng:

- Các hạ sắc sảo hơn người thật và tài hoa cũng hơn người nốt đã nhận ra Thiên Tiên Trận Đồ của đệ chưa được hoàn toàn nhưng các hạ cứ việc xâm nhập sẽ bị tổn thất gần nửa cho mà xem. Đệ với các hạ không thù không oán hà tất các hạ phải xuất sư vô danh thế.

- Lão tới đây là muốn bắt sống tiện tỳ họ Hách, các hạ cứ việc kêu con tiện tỳ họ Hách ra đây, lão cam đoan không làm suy yếu một cây cỏ trên cù lao này.

- Hách cô nương với các hạ có thù oán gì?

Tam Tài Cát Chủ ngăn người ra giây lát, rồi mới trầm giọng trả lời rằng:

- Có phải Quảng Thành nhị báu đang ở trong tay tiện tỳ họ Hách không?

- Các hạ nghe người nói hay là trông thấy Quảng Thành nhị báu đó lọt vào tay Hách cô nương?

Tam Tài Cát Chủ nghe hỏi ngẩn người ra không biết trả lời sao cho phải.

Trong trận lại có tiếng nói:

- Quảng Thành nhị báu, ai chả tìm La Thái lấy đi, ngấm ngấm hiến cho Huân Tổ. Huân Tổ muốn lập công độc chiếm, ngấm ngấm giết bọn La Thái ba người, rồi vu oan giá họa cho Hách cô nương, định che mắt của tất cả anh hùng trên thiên hạ. Các hạ là người tài trí như thế mà cũng bị Huân Tổ đánh lừa, đáng tiếc thật.

Huân Tổ nghe thấy lời nói đó tức giận đến mặt đỏ bừng, lớn tiếng quát:

- Nói bậy, ngươi là ai? Sao không dám ra đây gặp mặt, cứ giấu giếm diện mạo ẩn núp trong xó tối như thế mà cũng đòi là anh hùng hay sao?

- Khương Huân Tổ, dã tâm của ngươi mà ai chả biết, sở dĩ ngươi dùng kế mượn dao giết người ấy là muốn diệt trừ những gai góc sau này đủ thấy lòng ngươi ác độc vô cùng và ác hiểm khôn tả.

Mấy lời nói đó tuy ngắn ngủi có vài câu thôi, nhưng rất là sâu sắc khiến Huân Tổ tức giận đến mắt tròn tròn mồm há hốc mà không làm gì được.

Tam Tài Cát Chủ suy nghĩ giây lát, rồi bụng bảo dạ rằng: "Chả lẽ Khương Huân Tổ có như thế thật chăng?"

Y liền đem lòng nghi ngờ Huân Tổ tức thì.

Thiệu Nghiệp đưa mắt cho Biên Xuân Toàn, Xuân Toàn múa kiếm xông ngay vào trong trận.

Tam Tài Cát Chủ cả kinh, muốn cản cũng không kịp nữa, liền nghe thấy trong trận có tiếng kêu vù vù, và tiếng khí giới va chạm nhau nữa.

- o O o -